

วันที่รับบทความ 8 ก.ย. 2561
วันแก้ไขบทความ 20 ต.ค. 2561
วันที่ตอบรับบทความ 26 ต.ค. 2561

กฎหมายในการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยว:

ศึกษากรณีการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยว

Law for Tourism Management and Development:

A case study on establishing a Tourism Zone

ชัยศิลป์ อุตสาห์¹

Chaisilp Utsaha

บรรเจิด สิงคะเนติ²

Banjerd Singkaneti

¹ นิติศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

อีเมล : chaisilp.u@gmail.com

Doctor of Laws Program, National Institute of Development Administration.

Email : chaisilp.u@gmail.com

² ศาสตราจารย์ ดร. ประจำคณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

อีเมล : banjerd.s@mida.ac.th

Professor Dr. at Laws Program, National Institute of Development Administration. Email : banjerd.s@mida.ac.th

บทคัดย่อ

การกำหนดให้มีเขตพัฒนาการท่องเที่ยว ถือเป็นรูปแบบการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศ ที่ค่อนข้างใหม่ทั้งนี้เพื่อต้องการให้การท่องเที่ยวพัฒนาไปสู่ความยั่งยืน โดยการบัญญัติกฎหมายฉบับใหม่ขึ้นมาใช้บังคับโดยให้อำนาจรัฐในการกำหนดขอบเขตพื้นที่ กำหนดแผนพัฒนาและแผนปฏิบัติการ กำหนดหน่วยงานหรือองค์กร เพื่อบริหารจัดการ การจัดเก็บรายได้ กำหนดให้ชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในลักษณะต่าง ๆ กำหนดสิทธิประโยชน์และมาตรการจูงใจให้นักลงทุน ตลอดจนกำหนดมาตรการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว กำหนดสิทธิประโยชน์และมาตรการจูงใจนักลงทุนและผู้ประกอบการ ซึ่งการบริหารจัดการการท่องเที่ยวรูปแบบนี้เป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่จะเพิ่มผลิตภัณธ์ทางการท่องเที่ยวใหม่เข้าสู่ตลาดการท่องเที่ยว ทั้งนี้ในปัจจุบันการบริหารจัดการและกำกับดูแลการท่องเที่ยว ทั้งนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ กระทำโดยหน่วยงานของรัฐคือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาผ่านกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่ใช้บังคับในพื้นที่ กฎกระทรวง และแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ฉบับต่าง ๆ ส่วนการกำกับดูแลแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ยังคงเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้ากระทรวงในการกำกับดูแลแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง จึงกล่าวได้ว่าการบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวแทบทั้งหมดกระทำผ่านกลไกบริหารจัดการโดยหน่วยงานของรัฐ ประชาชนหรือชุมชนหรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีสิทธิเพียงแค่เสนอความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นและมีหน้าที่ปฏิบัติตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนปฏิบัติการท่องเที่ยวที่กำหนดโดยหน่วยงานของรัฐเท่านั้น ไม่ได้มีส่วนร่วมในโครงสร้างการบริหารลักษณะอื่นตามกฎหมาย

โดยแท้จริงแล้วการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นรูปแบบในการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวที่เน้นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียโดยร่วมกันพิจารณาคัดเลือกและนำเอาทรัพยากรทางธรรมชาติและทรัพยากรทางวัฒนธรรมในเขตพื้นที่มาเป็นจุดขายประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งนั้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวจะช่วยให้การกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนปฏิบัติการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างชัดเจน หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องก็สามารถกำหนดแนวทางการให้การสนับสนุนได้อย่างรวดเร็วและตรงตามความต้องการภายในแหล่งท่องเที่ยว ส่งผลให้การบริหารการท่องเที่ยวเป็นการบริหารแบบบูรณาการอย่างแท้จริงและสอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ สามารถยกระดับการท่องเที่ยวของประเทศให้พ้นจากการเป็นแหล่งท่องเที่ยวราคาถูกกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายและศาสตร์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความหมาย องค์ประกอบเกณฑ์ในการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยว ตลอดจนสถานะทางกฎหมายของเขตพัฒนาการท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาถึงวิธีการ รูปแบบ และเงื่อนไขในการบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยว องค์กรที่ทำหน้าที่บริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวหลักและปัจจัยที่นำมาพิจารณาเพื่อกำหนดมาตรการที่จำเป็นต่อการบริหารจัดการ นิติสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการใช้บังคับกฎหมายในเขตพัฒนาการท่องเที่ยว
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการกำหนดและบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยว
4. เพื่อหามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมในการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยว

5. เพื่อเสนอแนวทางการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและให้เป็นกลไก ในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว

จากการศึกษาพบว่า การกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของ ประเทศไทยในปัจจุบัน ยังไม่เป็นไปตามระบบสากล ไม่สามารถทำให้เขต พัฒนาการท่องเที่ยวเป็นสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวประเภทใหม่ ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ เป็นแค่เพียงการบริหารจัดการให้แหล่ง ท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการเชื่อมโยงกันมากขึ้นและให้หน่วยงานของรัฐ ต่าง ๆ ตระหนักถึงภารกิจใหม่คือภารกิจด้านการท่องเที่ยวเท่านั้น ความ ไม่ชัดเจนในสิทธิและหน้าที่ของผู้มีส่วนได้เสียภายใต้กฎหมายในการบริหาร และพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวยังเป็นประเด็นที่ไม่สามารถทำให้การ ขับเคลื่อนเขตพัฒนาการท่องเที่ยวให้กลายเป็นสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ทางการ ท่องเที่ยวประเภทใหม่ที่น่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยวได้ อีกทั้งยังไม่สามารถ บรรลุวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 ที่จะให้การบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวมีส่วนในการช่วยรักษา พื้นฟู แหล่งท่องเที่ยว และสอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ดังนั้น การมีส่วนร่วมในการบริหารและพัฒนาในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของผู้มี ส่วนได้เสียจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรบัญญัติไว้เป็นกฎหมายให้ชัดเจนตั้งแต่เริ่ม ต้นกระบวนการกำหนดเขตพื้นที่ อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน ประชาชนและชุมชน ในเขตพื้นที่ดังกล่าวมีสิทธิตามกฎหมายเพียงเสนอความคิดเห็นเพื่อประกอบ การพิจารณาเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่การกำหนดและการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว จะส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของบุคคลและชุมชนโดยตรง และอาจ กระทบสิทธิหรือเป็นการจำกัดสิทธิบางประการของบุคคลในเขตพื้นที่ดังกล่าว ทั้งนี้การบัญญัติกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลรัฐมีอำนาจกระทำ

ได้ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สาธารณะ (บรรเจิด สิงคะเนติ. 2558)

จึงอาจกล่าวได้ว่าการกำหนดเขตเขตพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบันนั้นเป็นการดำเนินการโดยภาครัฐลำพังฝ่ายเดียว ความคิดเห็นและความต้องการที่เกิดจากกระบวนการรับฟังนั้นอาจจะไม่ถูกนำมาพิจารณาก็ได้ จึงอาจนำไปสู่การไม่ยอมรับของชุมชนในเขตพื้นที่ที่ถูกประกาศเป็นเขตพัฒนาการท่องเที่ยวตลอดจนส่งผลต่อความร่วมมืออันดีจากภาคส่วนต่างๆ ได้ การดำเนินการที่ผ่านมาในการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวมักจะเป็นการกำหนดโดยอาศัยหลักภูมิศาสตร์หรือที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวเป็นหลัก แม้จะมีการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้หลักแหล่งวัฒนธรรมหรือทรัพยากรเป็นหลักในการกำหนดบ้างก็ตามแต่ก็เป็นการกำหนดหรือแบ่งเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างกว้าง ๆ ไม่สะท้อนหรือครอบคลุมทุกมิติ ส่วนการบริหารจัดการเป็นการบริหารโดยคณะกรรมการซึ่งประธานและกรรมการส่วนใหญ่เป็นข้าราชการประจำมีภารกิจหลักที่ไม่ใช่ด้านการท่องเที่ยว ดังนั้นการมอบหมายหรือเพิ่มภารกิจให้ข้าราชการประจำรับหน้าที่บริหารจัดการการท่องเที่ยวซึ่งเป็นแหล่งที่มาของรายได้หลักที่สำคัญของประเทศจึงเป็นภาระหนักเกินไปและยากจะสัมฤทธิ์ผล ขณะที่ภาคประชาชน ผู้ประกอบการในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวยังขาดการมีส่วนร่วมอย่างเป็นรูปธรรมในการบริหารและพัฒนาเขตการท่องเที่ยว นอกจากนี้ รายได้หลักของการบริหารและพัฒนาเขตการท่องเที่ยวเป็นการสนับสนุนโดยใช้งบประมาณแผ่นดินเป็นหลักไม่มีแนวทางในการสร้างรายได้จากช่องทางอื่น อีกทั้งยังไม่มีกำหนดสิทธิพิเศษหรือมาตรการจูงใจให้กับนักลงทุนและนักท่องเที่ยว ดังนั้นการเดินทางมาท่องเที่ยวหรือมาดำเนินธุรกิจในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวจึงไม่มีความแตกต่างจากการเดินทางท่องเที่ยวหรือประกอบกิจการ นอกเขตพัฒนาการท่องเที่ยว

ในท้ายที่สุด ผู้ศึกษาได้มีข้อเสนอแนะว่า เห็นควรให้แก้ไขพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 โดยการเพิ่มสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายให้ชุมชนและผู้ประกอบธุรกิจในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ามามีส่วนร่วมเป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารและพัฒนาเขตการท่องเที่ยว มีส่วนร่วมตั้งแต่ขั้นตอนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว การกำหนดแผนปฏิบัติการท่องเที่ยว การติดตามและประเมินผล ทั้งนี้เพื่อให้รูปแบบของการบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ตลอดจนควรมีการกำหนดบทลงโทษสำหรับหน่วยงานหรือองค์กรที่ไม่ปฏิบัติตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยว การให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจ การกำหนดให้มีมัคคุเทศก์ประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยว นอกจากนั้นแล้วยังเห็นควรไม่ให้ความซ้ำซ้อนของข้อกำหนดโดยให้มีการยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวข้องในปัจจุบันบางฉบับ ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาและส่งเสริมการท่องเที่ยวรวมทั้งสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับแหล่งท่องเที่ยวและเพื่อพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

คำสำคัญ: กฎหมาย, การท่องเที่ยว

Abstract

To establish a tourism zone is quite new for sustainable tourism management and development in Thailand. By enacted the new Act and gives the state authority to determine the extent of the area, establish a development plan and action plan, determine the agency or organization to authorize, revenue collection, local communities and local organizations must be involved in the management of the area, determine the incentives for investors. It also promotes and facilitates tourist travel and entrepreneurial activities in various forms which this type of tourism management is another strategy to add new tourism products into the tourism market. Currently, managing and supervising tourism such tourist, operators, are operated by state agencies, the Ministry of Tourism and Sports, through the applicable the Act, the Ministerial Regulation, and various tourism development plans. It is said that almost all tourism zone management is done through the management mechanism by the government agencies. People, communities, or local governments have only the right to offer their opinions to the agencies and to perform their duties in compliance with the Tourism Development Plan and the Tourism Action Plan setting by the State. Do not participate in any other legal administrative structure.

By the fact, establishing a tourism zone, it is a form of tourism management and development that emphasizes the promotion of stakeholder participation by jointly selecting and utilizing natural resources and cultural resources in the area to become a tourist selling point. These actions will help to define a tourism development plan and a clear tourism action plan. Relevant government agencies can quickly and accurately guide their travel needs. As a result, tourism management is truly integrated and consistent with the National Tourism Development Plan, upgrading in tourism from the cheap tourist destinations to become a sustainable tourist destination.

This study aims to:

1. To study the concept, legal theory and related sciences. meaning, elements, criteria in establishing a tourism zone and the legal status of the tourism zone.
2. To study the method, form and condition of administration and development of tourism zone, the organization responsible for managing the tourism zone. Principles and factors to be taken into account in order to determine the necessary measures for management, legal relationships between relevant government agencies and the law enforcement in the tourism zone.
3. To study the problems and obstacles in the establishing and management of tourism zones.

4. To find appropriate legal measures in tourism management and development.

5. To propose tourism management and development strategies by establishing the tourism zone to be more effective, with tourism zone as a mechanism to drive the tourism industry. This study reveals that the establishing of tourism zone in Thailand is differences with other countries in many ways. Tourism zone is still not a new product or tourism product that can attract tourists. It is only the way to manage the tourist attractions. The lack of clarity in the rights and duties of the stakeholders in managing the tourism zone are the main issues. And is not to achieve the objective of the National Tourism Policy Act 2008, to help maintain, restoration and in line with the National Tourism Development Plan. Therefore, the participation in management in the tourism zone of stakeholders is most important as it should be clearly stated in law from the process of establishing the area however, at present, people and communities have the legal right to offer their opinions only, although the designation of tourism development will have a direct impact on their livelihoods. Due to the delimitation of the tourism zone may affect the rights or restriction of certain rights of the person.

It can be said that the establishing a tourism zone is determined by the government alone. Because of the opinions

and requirements arising from the hearing process may not be taken into account. This may lead to the disapproval of the community in the area that has been declared a tourism zone, as well as the good cooperation from various sectors. Past performance in establishing a tourism zone is often determined by the geography or location of the tourist attraction. Although tourism development is defined by the use of cultural resources or resources but it is the definition or delimitation of tourism zone which does not reflect or cover all dimensions. The management is administered by the Board, most of the chairmen and directors are government officials who do not have a non-core tourism mission and assign or add this mission to the government officials to manage tourism alone, expected to be too heavy and difficult to accomplish while the tourism business community in the zone lacked concrete participation in the management and development of tourism. In addition, the main source of income for the administration and development of the tourism zone is the budget support, no way to generate revenue from other channels. Therefore, traveling or doing business in the tourism zone is no different from traveling or doing business outside the tourism zone.

In the end, I has suggested that the amendment of the National Tourism Policy Act BE 2551 (2008). It should be amended by increasing the legal rights and duties of the community and

tourism business operators in the tourism zone to become one of the tourism development and management committees, participating in the planning process of tourism development, tourism planning, tracking and evaluation. This is to ensure that all forms of tourism zone are truly participatory. There should be the sanctions and penalties for government agencies that do not follow the development plan, incentives for tourist and investors, determining the tour guides in the tourism zone. There should be no redundancy of the law, with the abolition of some current laws. This is to solve problems and promote tourism. It also adds value to tourism destinations and develops into sustainable tourism.

Keywords: Law, tourism

บทนำ

การท่องเที่ยวยังคงเป็นอุตสาหกรรมภาคบริการที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเติบโตให้กับเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น การสร้างสรรค์สินค้าหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวชนิดใหม่ให้มีความแตกต่างและโดดเด่นเพื่อให้สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งนี้เพื่อสร้างศักยภาพ การแข่งขันกับต่างประเทศ ซึ่งการสร้างสรรค์สินค้าหรือผลิตภัณฑ์ดังกล่าวจำเป็นต้องใช้ทักษะในการจัดการขั้นสูง (เทิดชาย ช่วยบำรุง, 2557) การบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวโดยการกำหนดให้มีเขตหรือพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวเป็นการเฉพาะถือเป็นการบริหารจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งที่มีลักษณะแตกต่างจากการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยทั่วไป เนื่องจากการกำหนดเขตพื้นที่เป็นการเฉพาะเรียกว่า “เขตพัฒนาการท่องเที่ยว” แล้ว เขตพื้นที่แห่งนั้นจะได้รับการบริหารจัดการที่แตกต่างจากพื้นที่ทั่วไปโดยจะมีหน่วยงานหรือองค์กรทำหน้าที่บริหารจัดการเป็นการเฉพาะด้วยกฎหมายพิเศษที่ให้อำนาจหน่วยงานหรือองค์กรนั้นบริหารจัดการพื้นที่ ทั้งนี้อาจกำหนดให้ หน่วยงานของรัฐในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นและประชาชนหรือชุมชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการด้วยก็ได้ทั้งนี้ตั้งแต่ขั้นตอนการกำหนดนโยบาย การร่วมประชุมวางแผน การร่วมปฏิบัติตามแผน การติดตามแก้ไข การประเมินผล ตลอดจนการร่วมรับผลประโยชน์ นอกจากนี้มักจะมีการกำหนดสิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้ผู้ประกอบการในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวมีลักษณะพิเศษแตกต่างออกไป โดยเฉพาะการให้สิทธิชุมชนและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการได้รับการคาดหวังว่าน่าจะส่งผลให้แหล่งท่องเที่ยวได้รับการบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอและทั่วถึงมากกว่าโดย

ชุมชนท้องถิ่นเหล่านั้น ในขณะที่นักท่องเที่ยวเองก็จะได้รับการอำนวยความสะดวกและคุ้มครองความปลอดภัยมากกว่าเนื่องจากชุมชนได้เข้ามาเป็นหูเป็นตาช่วยตลอดจนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวได้รับความรู้และเข้าใจ เล็งเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการบริหารการท่องเที่ยวโดยการกำหนดให้มีเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นแนวทางการบริหารการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืนได้

ในส่วนของประเทศไทยปัจจุบันมีหน่วยงานที่มีอำนาจกำหนดและบริหารจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวคือ

1. องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี โดยอาศัยอำนาจของพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พ.ศ.2546 ซึ่งได้กำหนดพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว 6 แห่งทั่วประเทศ ประกอบด้วย พื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดตราด พื้นที่พิเศษเลยจังหวัดเลย พื้นที่พิเศษเมืองเก่าและจังหวัดน่าน พื้นที่พิเศษเมืองโบราณอุทงจังหวัดสุพรรณบุรี พื้นที่พิเศษอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย-ศรีสัชนาลัย-กำแพงเพชรจังหวัดสุโขทัยและจังหวัดกำแพงเพชร พื้นที่พิเศษเมืองพัทยาและพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดชลบุรี ซึ่งการกำหนดเขตพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวเป็นการกำหนดโดยยึดเอาทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมและรู้จักของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี มาเป็นเกณฑ์สำคัญในการกำหนดเขตพื้นที่ หลังจากนั้นได้เข้าไปสนับสนุนส่งเสริมให้มีการบริหารจัดการเขตพื้นที่ดังกล่าวอย่างถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้นโดยได้จัดตั้งหน่วยงานระดับสำนักงานขึ้นมาบริหารจัดการทุกเขตพื้นที่

2. สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การ

มหาชน) พ.ศ. 2556 มีการกิจส่งเสริมและจัดให้มีการพัฒนาในรูปแบบพิเศษ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวและเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต และความเป็นอยู่ของประชาชนโดยมีพื้นที่ครอบคลุมจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่เชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกับจังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วย จังหวัดเชียงราย ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา แม่ฮ่องสอน

3. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ภายใต้ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560 และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2558 โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 ได้ออกกฎกระทรวงกำหนดให้มีเขตพัฒนาการท่องเที่ยวขึ้น 8 เขตคือเขตพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งทะเลตะวันตก ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดชุมพร เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ระนอง เขตพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งทะเลตะวันออก ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดกระบี่ ตรัง พังงา ภูเก็ต สตูล เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอารยธรรมล้านนา ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ พะเยา ลำปาง ลำพูน เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอารยธรรมอีสานใต้ ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ สุรินทร์ อุบลราชธานี เขตพัฒนาการท่องเที่ยวมรดกโลกด้านวัฒนธรรม ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดกำแพงเพชร ตาก พิชญโลก สุโขทัย เขตพัฒนาการท่องเที่ยววิถีชีวิตลุ่มแม่น้ำโขง ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดนครพนม เลย บึงกาฬ มุกดาหาร หนองคาย เขตพัฒนาการท่องเที่ยววิถีชีวิตลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาตอนกลาง ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สิงห์บุรี อ่างทอง โดยการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวดังกล่าวให้พิจารณาร่วมกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องและผู้ว่าราชการจังหวัดในเขตพื้นที่ รวมทั้งให้รับฟังความคิดเห็นและความต้องการของชุมชนในพื้นที่ เพื่อประกอบการพิจารณาด้วย ทั้งนี้

เพื่อประโยชน์ในการรักษา พื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว หรือการบริหารและ พัฒนาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ

4. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่มี อำนาจในการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเช่นเดียวกันตามพระราชบัญญัติ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ.2522 อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันการท่องเที่ยว แห่งประเทศไทยยังไม่ได้กำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวขึ้นมาบริหารจัดการ แต่อย่างใด

เมื่อหลายหน่วยงานต่างมีอำนาจตามกฎหมายในการกำหนดเขต พัฒนาการท่องเที่ยว จึงย่อมส่งผลกระทบต่อการบริหารและพัฒนาเชิงพื้นที่ เนื่องจากเกิดปัญหาการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวที่ทับซ้อนกันในเชิง พื้นที่โดยเฉพาะระหว่างองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) กับกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จึงเกิด การซ้ำซ้อนในการใช้บังคับกฎหมาย การใช้งบประมาณแผ่นดินและบุคลากร และทำให้การบริหารและพัฒนากการท่องเที่ยวไม่มีทิศทางที่แน่นอนร่วมกัน สร้างความสับสนให้กับชุมชน ผู้ประกอบการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งส่งผลให้การบริหารจัดการท่องเที่ยวของประเทศไทยขาดความเป็นเอกภาพ

นอกจากนี้ เขตพัฒนาการท่องเที่ยวที่กำหนดขึ้นโดยกระทรวงการ ท่องเที่ยวและกีฬาซึ่งถือเป็นเขตพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีเขตพื้นที่ขนาดใหญ่ มีอำนาจหน้าที่บริหารจัดการเขตพื้นที่ครอบคลุมทั่วประเทศ อย่างไรก็ตาม การบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและ กีฬากลับมีการบริหารจัดการในรูปแบบ “คณะกรรมการ” ที่ประกอบไปด้วย หัวหน้าส่วนราชการและหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเรียกว่า “คณะกรรมการ นโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ” โดยไม่ได้มีการกำหนดให้มีองค์กรนิติบุคคล หรือหน่วยงานใดมีหน้าที่รับผิดชอบหลักในการบริหารจัดการเขตพัฒนาการ

ท่องเที่ยวและคณะกรรมการดังกล่าวก็ไม่ได้มีสถานะเป็นองค์กร นิติบุคคล แต่อย่างใด อีกทั้งพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.2551 ไม่ได้บัญญัติให้อำนาจแต่คณะกรรมการดังกล่าวในการบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรมเพียงแคंबัญญัติกว้าง ๆ ให้ทุกหน่วยงานปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติเท่านั้น ดังนั้นในการบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยว คณะกรรมการดังกล่าวจึงไม่มีอำนาจในการสั่งการอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ให้ปฏิบัติตาม จากการพิจารณาจะเห็นว่าคณะกรรมการดังกล่าวมีอำนาจเพียงการลงนามความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ให้พิจารณาเห็นชอบในกรอบความร่วมมือต่าง ๆ โดยไม่มีสภาพบังคับที่ชัดเจนซึ่งการกระทำดังกล่าวจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อหน่วยงานที่ได้ลงนามนั้นมีทรัพยากรบุคคลงบประมาณหรือเวลาที่เหลือจากการปฏิบัติตามภารกิจหลักของหน่วยงานตน ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยงานต่าง ๆ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อกำหนดของหน่วยงานตนเป็นลำดับแรกอยู่แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากมีบทลงโทษที่ชัดเจนหากฝ่าฝืนขณะที่การไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงความร่วมมือที่ได้ทำไว้กับคณะกรรมการดังกล่าวกฎหมายไม่ได้บัญญัติบทลงโทษหน่วยงานที่ฝ่าฝืนไว้แต่อย่างใด ดังนั้นแผนพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวฉบับต่างๆ จึงไม่อาจบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้โดยที่ผ่านมาแผนปฏิบัติการในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวต่าง ๆ ประสบผลสำเร็จและบรรลุตามวัตถุประสงค์มีจำนวนน้อยมาก

นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมโดยตรงที่ไม่เต็มศักยภาพของประชาชน ชุมชน ตลอดจนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจนำไปสู่การต่อต้านคัดค้านของประชาชน เช่น กรณีเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอารยธรรมล้านาที่ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์โดยการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอารยธรรมล้านนาให้มีเพียงจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน

ลำปาง และพะเยา เท่านั้นไม่ครอบคลุมจังหวัดแม่ฮ่องสอน แพร่ และน่าน ทำให้ประชาชนในพื้นที่จังหวัดน่านบางส่วนแสดงความคิดเห็นคัดค้าน ประกาศกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอารยธรรมล้านนา จากประเด็นการดังกล่าวอาจก่อให้เกิดการเข้าใจผิดต่อการศึกษาประวัติศาสตร์ในภายหลังได้ ดังนั้น การทับซ้อนเชิงพื้นที่ การบริหารจัดการภายใต้รูปแบบข้าราชการ การไม่มีบทลงโทษแก่หน่วยงานที่ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง ตลอดจนการมีส่วนร่วมแค่การแสดงความคิดเห็นนั้นน่าจะเป็นอุปสรรคที่สำคัญจนอาจส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของชาติได้จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาว่า รูปแบบของการกำหนดและบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบันมีความเหมาะสมหรือไม่เพียงใด

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายและศาสตร์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความหมาย องค์ประกอบ เกณฑ์ในการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยว ตลอดจนสถานะทางกฎหมายของเขตพัฒนาการท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาถึงวิธีการ รูปแบบ และเงื่อนไขในการบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวองค์กรที่ทำหน้าที่บริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวหลักและปัจจัยที่นำมาพิจารณาเพื่อกำหนดมาตรการที่จำเป็นต่อการบริหารจัดการ นิติสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการใช้บังคับกฎหมายในเขตพัฒนาการท่องเที่ยว
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการกำหนดและบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยว
4. เพื่อหามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมในการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยว

5. เพื่อเสนอแนวทางการบริหารและพัฒนาก่อตั้งโดยกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นโดยให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกลไกในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการศึกษาวิจัย

เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก ทั้งนี้เพื่อทราบแนวคิด ทฤษฎี ต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารและพัฒนาก่อตั้ง โดยการศึกษาให้มีความชัดเจนของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของต่างประเทศและนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดและบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย

ผลการศึกษาวิจัย

การมีถึง 4 หน่วยงานที่มีอำนาจในการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงงบประมาณและบุคลากรโดยไม่จำเป็นและยังสร้างความสับสนให้กับหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านการจัดสรรบุคลากรและงบประมาณ นอกจากนี้ในการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 และการกำหนดพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวโดยองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว

อย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2546 และการกำหนดพื้นที่ของสำนักงานพัฒนาพิงคนครตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2556 เป็นการกำหนดโดยหน่วยงานภาครัฐส่วนกลาง ขาดการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังจากภาคเอกชนและท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยเฉพาะการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาซึ่งเป็นการกำหนดเขตพื้นที่ให้เป็นเขตเพื่อการท่องเที่ยวโดยกฎหมายให้สิทธิประชาชนและชุมชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการกำหนดเขตพื้นที่ในระดับ “เสนอความคิดเห็น” เพื่อให้คณะกรรมการ “รับฟัง” เท่านั้นซึ่งถือเป็นหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนระดับต่ำที่สุด (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. 2560) ซึ่งการรับฟังความคิดเห็นไม่ได้เป็นการผูกมัดให้คณะกรรมการ ต้องปฏิบัติตามหรือนำความคิดเห็นนั้นมากำหนดเป็นนโยบาย แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของต่างประเทศ เช่น ประเทศญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สหรัฐอเมริกา พบว่าทุกประเทศโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะมีขั้นตอนการเข้ามาแสดงความคิดเห็นของประชาชน ชุมชน องค์กรต่าง ๆ ต่อการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยว หากชุมชนหรือองค์กรใดไม่เห็นด้วยสามารถแสดงข้อคัดค้านเป็นหนังสือหรือช่องทางอื่นๆ หากชุมชนหรือองค์กรใดเห็นด้วยก็สามารถแสดงตนขอเข้าร่วมเป็นกรรมการ นอกจากนี้ชุมชนหรือองค์กรท้องถิ่นมีสิทธิกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ของตนโดยให้ปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดและ จะได้รับการสนับสนุนด้านการเงินตลอดจนได้รับคำปรึกษาจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของการบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวก็เช่นเดียวกัน กฎหมายไม่เปิดโอกาสให้ชุมชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ามามีส่วนร่วมเป็นกรรมการเพื่อบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยว

แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งที่ผลของการบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบต่อสิทธิในการดำรงชีวิตและอาจเป็นการจำกัดสิทธิในการอยู่อาศัยหรือประกอบอาชีพตลอดจนดำเนินธุรกิจของชุมชนในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งนั้นโดยตรงนอกจากนี้ เนื่องจากการบริหารจัดการโดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่มีการบริหารจัดการในรูปแบบคณะกรรมการ คือคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ ซึ่งกฎหมายไม่ได้บัญญัติให้อำนาจไว้มากมายนัก ไม่มีอำนาจสั่งการเด็ดขาดไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ข้อตกลงต่าง ๆ ที่คณะกรรมการดังกล่าวได้มีคำสั่งออกไปจึงเป็นเพียงข้อตกลงที่ให้หน่วยงานต่าง ๆ เห็นชอบเท่านั้น ซึ่งหากข้อตกลงดังกล่าวขัดหรือแย้งกับกฎหมายที่ใช้บังคับโดยตรงกับหน่วยงานดังกล่าว หน่วยงานนั้นก็เลือกที่จะผิดข้อตกลงที่จะไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงกับคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ กรณีเหตุการณ์เช่นนี้คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติไม่สามารถลงโทษทางปกครองแก่หน่วยงานดังกล่าวได้ นอกจากนี้ ปัจจุบันคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติไม่ได้มีสถานะทางกฎหมายเป็นนิติบุคคล ดังนั้น จึงไม่สามารถบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มที่เนื่องจากไม่มีบุคลากรและงบประมาณที่จะสามารถบริหารจัดการด้วยคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติเอง ดังนั้นในปัจจุบันจึงต้องอาศัยบุคลากรและงบประมาณจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ดังนั้น การขับเคลื่อนนโยบายต่าง ๆ ด้านการท่องเที่ยวจึงไม่สามารถกระทำได้อย่างเต็มที่และเป็นไปได้ยากในทางปฏิบัติ นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้บัญญัติยกเว้นหรือให้อำนาจแก่คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ หรือคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวกระทำการแทนพนักงานเจ้าหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ ที่มีอำนาจกำกับ

ดูแลแหล่งท่องเที่ยวกรณีต้องปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการท่องเที่ยวที่กำหนดขึ้น ดังนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ ยังมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเฉพาะของหน่วยงานของตนไม่ได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจการบังคับบัญชาของคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติแต่อย่างใด นอกจากนี้ ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีข้อกำหนดให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้กับนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งโดยข้อเท็จจริงแล้ว การให้ประโยชน์และสิ่งจูงใจมีส่วนอย่างสำคัญในการเป็นกลไกให้การบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวโดยการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวประสบผลสำเร็จ เนื่องจากสิทธิประโยชน์และมาตรการจูงใจนี้จะเป็นปัจจัยหลักในการสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวและส่งเสริมให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าวมากยิ่งขึ้น จากการศึกษาการบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของต่างประเทศพบว่า ประเทศฟิลิปปินส์ได้กำหนดมาตรการจูงใจที่เป็นตัวเงิน (FISCAL INCENTIVES) ซึ่งได้แก่การให้เงินอุดหนุนโดยตรง และมาตรการจูงใจที่ไม่เป็นตัวเงิน (NON-FISCAL INCENTIVES) ให้กับผู้ประกอบการในเขตวิสาหกิจท่องเที่ยว (Department of Tourism Philippines) เช่น การได้รับยกเว้นภาษีเงินได้เป็นเวลา 6 ปี กล่าวคือวิสาหกิจใหม่ที่เป็นการประกอบกิจการโดยอาศัยการลงทุนจากต่างประเทศ (Greenfield) หรือวิสาหกิจที่เป็นการลงทุนขยายกิจการที่มีอยู่เดิม (Brownfield) ที่ได้ดำเนินกิจการตามระยะเวลาที่กำหนดจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้เป็นระยะเวลา 6 ปีนับจากวันเริ่มดำเนินกิจการ หากวิสาหกิจดังกล่าวขยายหรือปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้ดีขึ้นให้แล้วเสร็จก่อนระยะเวลา 6 ปีแรกของการดำเนินกิจการอาจได้รับการขยายระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้อีก 6 ปี การขยายระยะเวลายกเว้นภาษีเงินได้จะต้องพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายในการขยายระยะเวลาดังกล่าวหรือ

การปรับปรุงเกี่ยวกับการลงทุนให้ดีขึ้นตั้งแต่แรกด้วย แต่ไม่ว่ากรณีใดการขยายระยะเวลาต้องไม่เกิน 6 ปี วิสาหกิจเหล่านี้จะได้รับอนุญาตให้ยกยอดให้เป็นค่าลดหย่อนภาษีจากรายได้ก่อนหักรายจ่ายเป็นระยะเวลาถัดไปอีก 6 ปีติดต่อกันทันทีนับจากปีที่ขาดทุน นอกจากนี้วิสาหกิจที่อยู่ในเขตท่องเที่ยวที่มีโครงสร้างพื้นฐานหรือการพัฒนาอยู่แล้วตามท้องที่การเขตวิสาหกิจและโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวกำหนด (Brownfield) จะได้รับสิ่งจูงใจเพิ่มเติมจากวิสาหกิจใหม่ทั้งในเขตท่องเที่ยวที่มีการริเริ่มการพัฒนาหรือพัฒนาใหม่ตามท้องที่การเขตวิสาหกิจและโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวกำหนด (Greenfield) และเขตท่องเที่ยวที่มีโครงสร้างพื้นฐานหรือการพัฒนาอยู่แล้วตามท้องที่การเขตวิสาหกิจและโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวกำหนด (Brownfield) และวิสาหกิจในเขตท่องเที่ยวที่มีโครงสร้างพื้นฐานหรือการพัฒนาอยู่แล้วตามท้องที่การเขตวิสาหกิจและโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวกำหนด (Brownfield) มีสิทธิที่จะใช้ประโยชน์จากการยกเว้นภาษีเงินได้ที่ไม่สามารถขยายระยะเวลาได้ ถ้าได้ขยายหรือปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง การยกเว้นภาษีเงินได้ดังกล่าวจะต้องพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายในการขยายระยะเวลาหรือการปรับปรุงให้ดีขึ้นเกี่ยวกับการลงทุน อย่างไรก็ตาม การขยายระยะเวลาต้องไม่เกิน 6 ปี นับจากเวลาที่มีการขยายหรือการปรับปรุงให้ดีขึ้นนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์โดยมีเงื่อนไขว่า รายจ่ายเพื่อการลงทุนที่จะนำมายกเว้นภาษีเงินได้นั้นต้องเป็นการจ่ายเพื่อให้ได้มาหรือปรับปรุงสินทรัพย์ที่จำเป็นได้ เช่น อาคาร เครื่องจักรและอุปกรณ์เพื่อขยายอายุของสินทรัพย์หรือเพิ่มความสามารถหรือประสิทธิภาพของวิสาหกิจท่องเที่ยวที่ได้รับผลประโยชน์ในปัจจุบันและอนาคตนอกจากนั้น ในกรณีที่มีการขยายระยะเวลาเกี่ยวกับการปรับปรุงโครงสร้างที่มีอยู่หรือการก่อสร้างโครงสร้างใหม่ การขยายระยะเวลาดังกล่าวจะต้องพิจารณาจำนวนโครงสร้าง

ที่มีอยู่จำนวนมาก จำนวนห้องที่เพิ่มขึ้นหรือก่อสร้างจำนวนมากและกรณีที่สามารถปรับใช้ได้ การเปลี่ยนระดับโรงแรมจากสามดาวเป็นห้าดาว เป็นต้น นอกจากนี้ยังยกเว้นภาษีเงินลงทุนและเครื่องมือเครื่องจักรได้เต็มจำนวน และยังสามารถเครดิตภาษีเท่ากับภาษีเงินได้ภายในประเทศทั้งหมดที่จ่ายเพื่อสินค้าและบริการที่มาจากท้องถิ่นทั้งหมดทั้งทางตรงและทางอ้อมซึ่งใช้โดยวิสาหกิจจดทะเบียน เพื่อให้บริการที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตวิสาหกิจท่องเที่ยว รวมทั้งสามารถนำค่าใช้จ่ายในการปกป้องสิ่งแวดล้อมหรือกิจกรรมอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมได้รับการลดหย่อนภาษีไม่เกินร้อยละ 50 ในส่วนการอนุญาตให้จ้างแรงงานชาวต่างชาติวิสาหกิจ จดทะเบียนท่องเที่ยวก็สามารถทำได้ ทั้งนี้เพื่อการบริหาร การกำกับดูแล การให้คำปรึกษาหรือช่วยเหลือทางเทคนิคในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสมและภายใต้เงื่อนไขตามที่คณะกรรมการองค์การเขตวิสาหกิจและโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวกำหนด ทั้งนี้เพื่อป้องกัน และส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติที่เหมาะสมในวิสาหกิจ จดทะเบียน และเพื่ออำนวยความสะดวกของชาวต่างชาติและครอบครัว ตลอดจนให้ชาวนักในประเทศกับนักลงทุนพิเศษให้กับชาวต่างชาติที่ได้เข้ามาลงทุนมูลค่าไม่น้อยกว่า 200,000 เหรียญสหรัฐ ในส่วนการทำธุรกรรมเงินตราต่างประเทศนักลงทุนมีสิทธิในการส่งเงินกลับประเทศโดยให้มีกระบวนการชำระบัญชีการลงทุนทั้งหมดในสกุลเงินที่ลงทุนเป็นครั้งแรกและอัตราแลกเปลี่ยน ณ เวลาการส่งกลับประเทศและมีสิทธิในการส่งกำไรจากการลงทุนกลับต่างประเทศในสกุลเงินที่ลงทุนเป็นครั้งแรกและอัตราแลกเปลี่ยน ณ เวลาโอนเงิน มีสิทธิกู้เงินและสัญญาต่างประเทศ มีสิทธิในการส่ง ณ อัตราแลกเปลี่ยน ณ เวลาส่งเงินจำนวนดังกล่าวตามที่จำเป็นเพื่อให้สอดคล้องกับการจ่ายดอกเบี้ยและเงินต้นในเงินกู้ต่างประเทศและหนี้ต่างประเทศที่เกิดขึ้นจากสัญญาให้ความช่วยเหลือทางเทคโนโลยีไม่ต้องถูก

เรียกคืนการลงทุนยกเว้นในกรณีสงครามหรือความฉุกเฉินระดับชาติ ซึ่งบุคคลที่ได้รับความเสียหายมีสิทธิได้รับค่าชดเชยและมีสิทธิส่งกลับคืนค่าชดเชยดังกล่าว มีสิทธิการเช่าที่ดินระยะยาวเป็นระยะเวลาไม่เกิน 50 ปี ซึ่งสามารถต่ออายุได้หนึ่งครั้งไม่เกิน 25 ปี สิทธิในที่ดินตามสัญญาการเช่าระยะยาวอาจขาย เปลี่ยนมือหรือโอนได้ ตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมายการเช่าของนักลงทุนจะเห็นได้ว่าประเทศฟิลิปปินส์ได้ให้สิทธิประโยชน์และมาตรการจูงใจนักลงทุนเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกันกับประเทศมาเลเซีย กฎหมายก็ได้กำหนดสิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนเพื่อจูงใจให้เข้ามาลงทุนในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวในรูปของการลดหย่อนภาษีเงินได้โดยให้ชำระเพียงร้อยละ 30 ของรายได้สุทธิในแต่ละปี เป็นระยะเวลา 5 ปี และสามารถนำค่าใช้จ่ายด้านการลงทุนมาหักลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ร้อยละ 60 เป็นระยะเวลา 5 ปี และสามารถลดหย่อนภาษีกิจกรรมพิเศษ (Special Event Tax) กรณีเข้าร่วมงานแสดงสินค้าหรือกิจกรรมในต่างประเทศ ในขณะที่ประเทศญี่ปุ่นรัฐบาลกลางโดยองค์การการท่องเที่ยวจะให้เงินสนับสนุนให้เปล่าแก่องค์กรหรือชุมชนที่เสนอแผนปฏิบัติการท่องเที่ยวและแผนดังกล่าวผ่านความเห็นชอบจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว นอกจากนี้ได้ให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ประกอบการโรงแรมและที่พักให้สามารถยื่นกู้เงินกับธนาคารที่รัฐสนับสนุนด้วยเงื่อนไขพิเศษและดอกเบี้ยต่ำ ได้รับการลดหย่อนภาษีที่ดินหากซื้อที่ดินหรือรวมที่ดินให้เป็นแปลงใหญ่เพื่อการบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวและผู้ประกอบการขนส่งนักท่องเที่ยวได้รับการยกเว้นไม่ต้องยื่นขออนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ทางทะเลหรืออากาศยานต้องการเพิ่มตารางเดินรถหรือเรือโดยสารหรือเที่ยวบินเพียงแค่อ้างเป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐมนตรีได้รับทราบ ขณะที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เช่น คณะกรรมการบริหารเขตการท่องเที่ยวประจำเมืองร็อกบริดจ์ (Rockbridge County) มลรัฐ

เวอร์จินเนีย ได้กำหนดสิทธิประโยชน์และมาตรการจูงใจแก่นักลงทุนในเขตการท่องเที่ยว เช่น การยกเว้นภาษีใบประกอบธุรกิจสำหรับธุรกิจที่ได้รับอนุญาตว่าเป็นธุรกิจท่องเที่ยวในเขตการท่องเที่ยว ภาษีอสังหาริมทรัพย์ และได้กำหนดมาตรการลดหย่อนธุรกิจ ลดหย่อนค่าค่าขออนุญาตก่อสร้าง เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นมาตรการจูงใจและผลักดันให้มีการลงทุนและพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวในทุกมิติ และให้ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยว

บทสรุป

การกำหนดให้มีเขตพัฒนาการท่องเที่ยวโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและองค์การมหาชนเป็นการเพิ่มประเภทสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวใหม่เข้าไปสู่ตลาดการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะได้รับประโยชน์และสิทธิพิเศษจากการเดินทางท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวและผู้ประกอบธุรกิจในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวก็จะได้รับประโยชน์และสิทธิพิเศษหลายประการทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมาตรการจูงใจที่กำหนดขึ้น ดังนั้นการกำหนดให้มีเขตพัฒนาการท่องเที่ยวจึงเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวจำนวนมากขึ้น ผู้ประกอบการเข้ามาประกอบธุรกิจมากขึ้น สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเข้าสู่พื้นที่มากขึ้น มีการจ้างงานมากขึ้น มียอดการใช้จ่ายหมุนเวียนมากขึ้น มียอดการค้าระหว่างธุรกิจมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้ชุมชน และประชาชนมีเวทีในการพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันโดยการเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหาร และการพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน ส่งผลให้เกิดความรักความสามัคคีในชุมชนสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกันมากยิ่งขึ้นดังเช่นในประเทศญี่ปุ่น (นิรมล กุลศรี

สมบัติ และคณะ. 2547) และจากการมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ยังเป็นการจุดประกายและกระตุ้นให้เกิดความรักและหวงแหนในทรัพยากรทางธรรมชาติ และทรัพยากรทางวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นทำให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นเกิดความรู้สึกหวงแหนไว้ให้คงอยู่ตลอดไปและการได้รู้จักทักทายนักท่องเที่ยวก็เป็นโอกาสในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งมีผลต่อการปรับตัวในการดำรงชีวิต เปลี่ยนโลกทัศน์และเกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน ดังนั้นการบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวที่ดีจะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเกิดจิตสำนึกและเกิดความตั้งใจที่ดี ในการปฏิบัติงานเนื่องจากมีกรอบพื้นที่และกรอบเวลาที่ชัดเจนซึ่งจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความร่วมมือกันแสวงหาหนทางที่ดีที่สุดในการปฏิบัติงาน ส่งผลให้เกิดการสร้างสรรค์กิจกรรมใหม่ในแหล่งท่องเที่ยว เกิดความอยากมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรทาง การท่องเที่ยวโดยไม่มีการบังคับด้วยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ คุณภาพชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้นเนื่องจากมีรายได้จากการท่องเที่ยวเข้ามาสนับสนุนการดำรงชีวิต และยังเป็นการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในตลาดท่องเที่ยวระดับชาติหรือระดับโลกได้ซึ่งจะนำไปสู่การกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ดังนั้นการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวโดยการกำหนดให้มีเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยจึงถือเป็นโอกาสใหม่ที่สำคัญของผู้บริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวของชาติ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัย

1. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ

1.1 เพิ่มอำนาจให้คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ

มีอำนาจลงโทษทางปกครองแก่หน่วยงานต่าง ๆ ที่ไม่ปฏิบัติตามนโยบายด้านการท่องเที่ยวที่ได้ลงนามเห็นชอบไว้แล้ว และกำหนดให้มีบทกำหนดโทษทาง

ปกครอง หรือโทษทางอาญากรณีมีผู้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือมีพฤติกรรมขัดขวางไม่อำนวยความสะดวก หรือไม่มาให้ถ้อยคำแก่เจ้าหน้าที่ หรือกระทำการอื่นใดที่เป็นอุปสรรคต่อการกำหนดแผนงานหรือนโยบายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวหรือการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวหรือการบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยว

1.2 บัญญัติข้อกฎหมายว่าด้วยการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน เนื่องจากการจะบริหารจัดการเขตพัฒนาการท่องเที่ยวให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพอาจกระทบสิทธิเสรีภาพประชาชน เช่น การห้ามก่อสร้างใหม่หรือต่อเติมสิ่งปลูกสร้างเดิมก่อนได้รับอนุญาตในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หรือ ห้ามขุด เจาะ โถ่ ปรับหน้าดิน ตัดแต่งต้นไม้ ป่าไม้ จนส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หรือห้ามประกอบอาชีพที่มีความเสี่ยงต่อสภาพลักษณะด้านลบของเขตพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อรักษาสภาพและคงเสน่ห์ของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวในแต่ละแห่งไว้

1.3 บัญญัติให้คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติมีอำนาจกระทำการในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวถ้ามีกฎหมายฉบับใดกำหนดให้ผู้ดำเนินการหรือผู้กระทำในเรื่องใดต้องได้รับอนุมัติ หรืออนุญาต หรือแจ้งต่อหน่วยงานหรือต้องจดทะเบียน หรือต้องได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานของรัฐหรือคณะกรรมการตามกฎหมายนั้นเสียก่อน ให้อำนาจในการอนุมัติ การอนุญาต การให้ความเห็นชอบ การรับจดทะเบียน หรือรับแจ้งตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการทั้งนี้เพื่อให้คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติมีสิทธิในการบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวได้อย่างแท้จริง

1.4 บัญญัติให้ประชาชนและชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตหรือพื้นที่ที่จะกำหนดเป็นเขตพัฒนาการท่องเที่ยวได้เข้ามามี

ส่วนร่วมในการ ในทุกขั้นตอนของการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยว และมีสิทธิรับหรือปฏิเสธการกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งนั้น

1.5 บัญญัติให้มีการจัดตั้งสำนักงานบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขอจัดตั้งส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ มีสถานะเป็นนิติบุคคล มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่

1.6 บัญญัติให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นคือกรุงเทพมหานครหรือเมืองพัทยาซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษเข้าร่วมเป็นกรรมการในการกำหนดนโยบายด้านการบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย

1.7 บัญญัติให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของตนเองร่วมกับภาคเอกชนในพื้นที่ และออกข้อบังคับท้องถิ่นเพื่อบริหารเขตพัฒนาการท่องเที่ยวและทรัพยากรในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของตนเอง ทั้งนี้อาจกำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นก็ได้ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ท้องถิ่นตระหนักถึงความสำคัญและนำทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นมาใช้เป็นประโยชน์เชิงการท่องเที่ยว โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาสนับสนุนและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสนับสนุนด้านงบประมาณและแผนงานหรือกลยุทธ์การตลอด

1.8 กำหนดให้มีมัคคุเทศก์ประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวโดยคัดเลือกจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรือวัฒนธรรมในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวโดยอาจต้องพิจารณาปรับปรุง ลดหรือยกเลิกหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขการสอบเป็นมัคคุเทศก์บ้างเพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้เป็นมัคคุเทศก์ได้รวดเร็วขึ้น เนื่องจากมัคคุเทศก์คือบุคคลสำคัญที่จะเพิ่มเสน่ห์ให้กับแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นถ้ามัคคุเทศก์เป็นคนท้องถิ่นมีความรู้

เกี่ยวกับวิถีชีวิต ความเป็นมาของชุมชน ก็จะส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ และอาจเดินทางมาท่องเที่ยวซ้ำ และกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความคุ้มครองนักท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากปัจจุบันปัญหานักท่องเที่ยวถูกทำร้าย ข่มขืน ลักทรัพย์ ยังเป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้อย่างทันท่วงที เนื่องจากกำลังเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ โดยการเข้ามาเป็น “เจ้าหน้าที่อาสา” ตรวจตระเวนรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว หรือช่วย “เป็นหูเป็นตา” แจ้งเบาะแสภายหลังเกิดเหตุ หรือระหว่างเกิดเหตุ หรือให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ที่สนับสนุน “รางวัล” และ “เบี้ยเลี้ยง”

2. กำหนดมาตรการและดำเนินวิธีการเพื่อส่งเสริมการบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยว

2.1 กำหนดสิทธิประโยชน์และมาตรการจูงใจ

ทั้งนี้เพื่อให้สิทธิประโยชน์กับผู้ประกอบธุรกิจในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขส่งเสริมการลงทุนด้านการท่องเที่ยว เช่น กำหนดสิทธิประโยชน์การลงทุนกรณีการก่อสร้างหรือปรับปรุงหรือขยายโรงแรม รีสอร์ท ทาวน์โฮม คันทรีคลับ สนามกอล์ฟ ที่พักตากอากาศชายทะเล ร้านนวดสปา ร้านค้า ร้านอาหาร หรือสาธารณูปโภคอื่นที่ควรมีแต่รัฐบาลไม่ต้องการดำเนินการเองในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น

- 1) สิทธิที่จะได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากร
- 2) สิทธิในการทำธุรกรรมการเงิน
- 3) สิทธิในการนำคนต่างด้าวที่มีเชี่ยวชาญหรือชำนาญการ

เป็นพิเศษด้านการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ามาอยู่และอาศัยในราชอาณาจักรเพื่อเข้าไปพนักงานในกิจการ เป็นต้น

2.2 ยกเลิกการกำหนดเขตพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวของ องค์การมหาชน

ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารการพัฒนา
พื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) พ.ศ.2546 และ
พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)
พ.ศ. 2556 แล้วโอนภารกิจทั้งหมดมาอยู่ภายใต้การบริหารและพัฒนาโดย
“สำนักงานบริหารและพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยว” ที่จะจัดตั้งขึ้นมาใหม่
เนื่องจากอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการบริหารเขตพัฒนาการ
ท่องเที่ยวขององค์การมหาชนกับกฎกระทรวงที่ออกโดยกระทรวงการท่องเที่ยว
และกีฬามีความซ้ำซ้อนกัน ทำให้เกิดการสิ้นเปลืองงบประมาณและการใช้
บุคลากรมากเกินไปจนความจำเป็น

2.3 ยกเลิกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนา และส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2550

เนื่องจากระเบียบฉบับนี้มีโครงสร้างของคณะกรรมการ
และภารกิจซ้ำซ้อนกับโครงสร้างคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่ง
ชาติตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551

2.4 ยกเลิกมาตรา 8 พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่ง ประเทศไทย พ.ศ. 2522

เนื่องจากภารกิจของคณะกรรมการตรากฎหมายฉบับนี้
ด้านการอำนวยการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่
จัดทำนโยบายและกำหนดแผนการส่งเสริมและพัฒนาด้านการท่องเที่ยว
แห่งชาติให้สอดคล้องกับนโยบายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาล
ซึ่งซ้ำซ้อนกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ นโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ
ตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551

บรรณานุกรม

- เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2557). **แนวทางการปฏิบัติการท่องเที่ยวไทย**. วารสาร TAT Review (ตุลาคม-ธันวาคม 2557). กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- นิรมล กุลศรีสมบัติ และคณะ. (2547). **กลไกการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการชุมชนประเทศญี่ปุ่น**. Nishimura Y., ToshiHozenKeikaku. Rekishi Bunka Shizen o IkashitaMavhizukuri. Deahan Printing and Publishing.
- บรรเจิด สิงคะเนติ. (2558). **หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์**. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2560). **หลักการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Governance)**. สืบค้นเมื่อ 9 มกราคม 2560. จาก https://www.opdc.go.th/content.php?menu_id=5&content_id=708.
- Department of Tourism Philippines. (2560). **RULES AND REGULATIONS TO IMPLEMENT REPUBLIC ACT NO.9593 ON THE DESIGNATION OF TOURISM ENTERPRISE ZONES, REGISTRATION OF TOURISM ENTERPRISES AND THE GRANT OF INCENTIVES THEREIN BOOK TWO TOURISM ENTERPRISE ZONES Rule II. Section 2**. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2560. จาก <http://www.tourism.gov.ph/Downloadable%20Files/RA%209593.pdf>.

Japan Tourism Agency. (2560). **Tourism Zone Development Act:**

What is a Tourism Zone?. สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2560.

จาก <http://www.mlit.go.jp/kankocho/en/shisaku/kankochi/seibi.html>.